

ВЛАДИНА ЦЕКОВА

Тишината – движеща сила за един пъстър живот

„От малка живея в тишина. Първият език, който съм научила, е този на мимиките и жестовете.“

Владина Цекова е родена в София на 21.03.1963 г. в семейството на шивачката Велика Цекова и Митко Цеков, който изработва мебели, а в останалото време играе футбол. Детството им с брат й Георги е необичайно – те израстват в тишина, защото и двамата им родители са глухи. Но разказвайки това, Влади звучи сякаш е благодарна, че Бог е избрал точно това семейство за нея.

„Тъй като моите родители не чуваха и не можеха да ми предадат много от това, което чуващите родители предават на своите деца, аз си спомням как търсех възможности да научавам все повече и повече. Не спирах телевизора по цял ден, четях непрекъснато книги, много обичах да си говоря с приятели и до ден днешен съм много общителна. Дори и това, че съм по-бърборива, е заради тях.“

Тъжното от моето детство обаче е, че родителите ми никога не са чували моя глас. Никога не са чували как се смея. Те не знаят и че пея хубаво. Това е тъжното...“

Любимите й неща от живота – пътуването, писането и помагането, тя смята, че възникват именно благодарение на семейството й. И в трите тя е първосигнална.

Що се отнася до помагането: *„Когато живееш с глухи хора, то ти е в природата да тичаш да помагаш. Например като отиваха в някое учреждение, аз от малка ходех с тях. Ако трябваше нещо да попитат, те ми казваха на мен: „Попитай леличката еди-какво си...“ и аз им го предавах с жестове. Така е цял живот и затова моята орис е някаква такава... не знам мисия ли имам, но цял живот аз все помагам, все на някого тичам да помогна. Татко и мама също са били винаги много състрадателни и съм го попила някак си от тях.“*

Всички тези часове, които Владина прекарва като малка, гледайки телевизия и слушайки радио, я водят до това тя да има своето предаване по БНТ с изцяло неин сценарий. Но освен това тя пише и стихове.

*Дъга си, момиче
Огъваш се, но си цветна
Следдъждовна и шарена
Слънцето е виновно
То, То прави от сълзите на облака
тези седем цвята реални
Слънце през капките
Лъчи, на които Бог поръча
да си свършат работата с душа.
Защото само душата го може цветното
Дъга си, момиче
Огъвай се само тогава когато прегръщаш
Под теб е път за някъде,
защото няма къде да отидем освен навсякъде
По Керуак е така
Защото дъгите с душа са момичета
Цветни Щастливи Обичани Весели.
Дъга си, момиче. Дъга*

Владина Цекова

*Обратната страна на любовта...
Не е страдание.
Не е и гняв, не е и мъка.
Обратната страна е всъщност жажда
и очакване на хубави неща.
Обратната страна на любовта...
Дали е мъка?
Или болка и сълзи?
Не.
Копнеж е тя.
Мечта.
Обратната страна на любовта...*

Владина Цекова

*„Ти имаш всичко, освен лудост... Човек трябва да е малко луд...
Да можеш да срежеш въжето и да станеш свободен...” Из „Зорба Гъркът”
АЗ ИСКАМ ДА СЪМ КАТО ТЕБ
Мъдър си, Зорба. Луд си. Харесвам те точно такъв.
Себе си не харесвам...*

*Аз имам твоятта лудост
и твоите устремни мечти.
Аз имам онзи блясък досущ от твоите очи....
Но нямам свободата твоя!
Да бъда волна птица
Изпълнена със блян.
Да съм и топъл вятър.
И танц. Сиртаки лудо.
И цвете. И дърво. И всичко.
И слънце да съм за да грея.
И топъл дъжд. Снежинка мека.
Да съм река. Пътечка горска.
И път безкраен и красив.
Тревичка нежна и... калинка.
Свободна като теб да съм!
Ти луд си, Зорба, казват,
но щастлив!*

Владина Цекова

Именно в изконното желание за пътуване се корени желанието на Влади за свобода – също наследство от семейството. Освен че никога не са я ограничавали да излиза или пътува като малка, те самите са пътували постоянно. *„Когато не чуваш, не можеш да слушаш истории за това как твои познати са си изкарвали в Париж например. Трябва ти сам да отидеш, за да разбереш.“*

Пътува всякак, но любимият ѝ начин е на стоп. Практикува го от малка без никакъв страх. *„На стоп ти спират винаги само добри хора. Имам много интересни срещи, аз ги наричам ангелски, защото срещаш едни хора, които ти помагат. Те са моите ангели, които срещам по пътя си.“*

Отново става дума за толкова колко е важно за нея да се помага. *„Майка ми много често ме даваше при баба на село, за да мога да бъда в чуваша среда и аз съм много благодарна за това, защото тя е първият ми духовен учител. Тя казваше: „Един ден, когато имаш деца, на милосърдие и състрадание да ги научиш, то стига. Хич на нищо друго да не ги научиш, хич да не станат учени, само на това да ги научиш, то стига.“ И аз съм благодарна, че моят син израсна добър човек - той винаги ще помогне на този, който има нужда, и за мен това е най-голямото богатство.“*